

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2CoCsp/24/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122502366
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:6122502366.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: 365.bank, a.s., Bratislava, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31 340 890, zastúpený Advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, proti žalovanej: E. Y., rod. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. P., D. XXX/X, o zaplatenie 2.136,62 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 3Csp/37/2023-100 zo dňa 22.11.2023, jednohlasne takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok vo výrokoch II. a III. a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu 1. inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol:

„I. Žalovaná je povinná uhradiť žalobcovi sumu vo výške 424,99 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 04.05.2022 do zaplatenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 497 a § 261 ods. 6 písm. d) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a) a b), § 7 ods. 1 a ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129 /2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“), § 39, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a ods. 4, § 53 ods. 1, ods. 2 a ods. 3, ods. 5, ods. 6 a ods. 9, § 54 ods. 1 a ods. 2, § 517 ods. 1 a ods. 2, § 565, § 788 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 1 a ods. 4, § 1a ods. 1 a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „Nariadenie vlády SR“) a § 132 a § 150 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. Vo svojom odôvodnení uviedol, že podnikajúci pod obchodným meno Poštová banka, a.s. sa podanou žalobou pôvodne podanou na upomínací súd domáhal voči žalovanej zaplatenia istiny vo výške 2.136,62 eur s príslušenstvom, ako aj náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že dňa 25.05.2021 uzavrel v právnom postavení veriteľa so žalovanou ako dlžníčkou zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Na základe uvedenej zmluvy poskytol žalobca žalovanej peňažné prostriedky - bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 2 210 eur. Žalovaná sa v zmysle zmluvy zaviazala splácať v 96 mesačných splátkach po 35,88 eur a mesačných nákladov spojených s poistením schopnosti splácať úver vo výške 2,65 eur. Výška poslednej mesačnej splátky bola v sume 38,22 eur, z toho výška mesačnej anuitnej splátky vo výške 35,57 eur a mesačných nákladov spojených s poistením schopnosti splácať úver vo výške 2,65 eur. Fixná úroková sadzba bola 12 % p.a., RPMN banky 15,50 % p.a., priemerná RPMN na trhu 9,17 %. Celková čiastka ktorú mala žalovaná zaplatiť bola 3 720,67 eur. S platnosť prvej mesačnej

splátky bola ku dňu 20.06.2021 a poplatok za poskytnutie úveru vo výške 22,10 eur. Nakoľko žalovaná neplnila svoje povinnosti riadne a včas, žalobca upozornil žalovanú listom zo dňa 06.04.2022, že je v omeškaní so splátkami viac ako 3 mesiac a súčasne ju vyzval na úhradu dlžnej sumy. Žalovaná na upozornenie nereagovala, a tak žalobca dňa 03.05.2022 vyhlásil úver za predčasne splatný. Do zosplatenia žalovaná uhradila sumu 258,71 eur.

4. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že zmluva uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, a preto je na ňu potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Uviedol, že v danom prípade sa jednalo o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral právny predchodca žalobcu ako dodávateľ a žalovaná ako spotrebiteľ. Zároveň uviedol, že obsah zmluvy, ako aj obchodných podmienok bol žalovanej právnym predchodcom žalobcu predložený bez možnosti privodiť akúkoľvek zmenu. Taktiež dodal, že ma právny vzťah medzi stranami sporu bolo potrebné aplikovať zákon č. 250/2007 Z.z. účinný v čase uzavretia zmluvy, a to najmä jeho ust. § 3 ods. 3, ktoré zakotvovalo ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách podľa ust. § 52 až 54 Občianskeho zákonníka. Následne pristúpil ku skúmaniu, či boli dodržané podmienky jej zavretia. Konkrétne pristúpil ku skúmaniu, či zmluva uzavretá medzi stranami sporu obsahovala náležitosti, ktoré stanovovalo ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ. Súd prvej inštancie skúmal, či Zmluva obsahuje náležitosti vymedzené v ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ. Čo sa týka výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov odkázal na ust. § 19 ZoSÚ, a taktiež pri vymedzení pojmu RPMN poukázal na znenie ust. § 2 písm. i) ZoSÚ. Uviedol, že v Zmluve uzatvorenej medzi stranami sporu zo dňa 25.05.2021 nebol obsiahnutý údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, a v takom prípade nebolo možné žalovanú považovať za spotrebiteľa, ktorý pri uzatváraní zmluvy poznal všetky plnenia uzavretej zmluvy. V tejto súvislosti uviedol, že pokiaľ žalobca do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul poplatok za poskytnutie úveru, jednalo sa o postup, ktorý bol v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa. Táto skutočnosť mala vplyv na záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, a to z dôvodu, ako to vyplývalo aj z čl. 15 spisu, v danom prípade došlo k úhrade poplatku za poskytnutie úveru vo výške 22,10 eur v deň uzatvorenia zmluvy. Z uvedeného vyplývalo, že žalobca reálne poskytol žalovanej sumu 2 187,0 eur a nie sumu 2 210 eur. Žalobca tak do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul aj poplatok za jeho poskytnutie. Súd prvej inštancie zdôraznil, že súčasťou celkovej výšky spotrebiteľského úveru nie je poplatok za jeho poskytnutie, ale tento je potrebné považovať za náklady spotrebiteľského úveru v zmysle ust. § 2 písm. g) ZoSÚ. V tejto súvislosti odkázal aj na rozsudok súdneho dvora EÚ vo veci C-377/14 a konštatoval, že nesprávne uvedená výška spotrebiteľského úveru mala nepochybne vplyv aj na Ďalšiu náležitosť zmluvy o úvere vyplývajúcu z ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, ktorou bola ročná percentuálna miera nákladov. Súd prvej inštancie uviedol, že ak žalovaný pri výpočte RPMN do celkovej výšky úveru zahrnul aj spracovateľský poplatok bez akýchkoľvek pochybností došlo k podhodnoteniu RPMN, ktorej výpočet je závislý od výšky úveru. Podľa názoru súdu prvej inštancie s nesprávnym uvedením ročnej percentuálnej miery nákladov je spojený následok rovnako ako pri jej neuvedení, a teda predmetnú zmluvu bolo potrebné považovať v zmysle ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ za bezúročnú a bezpoplatkovú. V tejto súvislosti poukázal aj na skutočnosť, že jednak v dôsledku navýšenia celkovej výšky úveru o poplatok za poskytnutie úveru nemôže byť správne vypočítaná ani výška RPMN, ale taktiež navýšenie celkovej výšky úveru o poplatok za poskytnutie úveru malo za následok aj to, že sa úročil nielen poskytnutý úver, ale aj poplatok za jeho poskytnutie tým pádom došlo k zvýšeniu celkovej splatnej čiastky a zmenila sa tým aj výška hlavného predmetu zmluvy. V závere sa súd prvej inštancie zaoberal aj splnením povinnosti zo strany žalobcu vymedzenej mu v ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Súd prvej inštancie mal za to že v predmetnej veci došlo aj k porušeniu povinnosti vyplývajúcej z ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ, keď uzavrel, že posúdenie schopnosti spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou splácať spotrebiteľský úver nie je možné bez porovnania mesačných príjmov a výdavkov žiadateľa. Len samotné zhromaždenie informácií o klientovi, nemožno samo o sebe považovať sa náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Zo žalobcom predloženého reportu zo sociálnej poisťovne a zo spoločného registra bankových informácií sa nedali zistiť žiadne údaje vzťahujúce sa na výdavky žalovanej. Súd prvej inštancie podotkol, že už z listiny označenej ako dáta dopytu bolo žalobcovi zrejmé, že žalovaná je poberateľkou dôchodku aspoň vo výške 277 eur. Na základe tejto skutočnosti mal žalobca s plnou vážnosťou pristupovať ku skúmaniu výdavkov spojených s bývaním a výživou. Tento postup žalobcu viedol k sankcii v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, a taktiež k strate možnosti jednorazovo splatiť spotrebiteľský úver v zmysle ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ. Na základe uvedeného tak uzavrel, že žalovaná mala povinnosť vrátiť žalobcovi poskytnutý úver mínus vykonané úhrady, a taktiež jej bol ponechaný splátkový kalendár.

Z výpočtu vykonaného súdom prvej inštancie vyplývalo, že žalovaná ku dňu vyhlásenia rozsudku bola dlžná sumu 424,99 eur, a preto ju súd zaviazal na povinnosť nahradiť sumu tak, ako to je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Zároveň súd žalovanú zaviazal aj k úhradu úroku z omeškania vo výške 5 % v zmysle ust. § 517 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 v spojení s ust. § 262 CSP, a to tak, že žalobca bol úspešný v rozsahu 19,90 % a žalovaná v 80 %, t.j. celkový úspech bol vo výške 60,20 %. Keďže si žalovaná žiadne trovy neuplatnila a ani jej žiadne nevznikli, rozhodol tak ako je uvedené vo výroku III. napadnutého rozsudku.

5. Proti rozsudku, a to proti výroku o zamietnutí žaloby a o trovách konania, podal odvolanie žalobca, a to z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. V krátkosti opísal skutkový stav, pričom uviedol, že ako podnikateľ vystupujúci pod obchodným menom Poštová banka, a.s. uzavrel so žalovanou dňa 25.05.2021 Zmluvu spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej jej poskytol spotrebiteľský úver vo výške 2.210 eur. Žalovaná vyčerpala celú čiastku úveru v jednej bezhotovostnej transakcii zrealizovanej v deň uzavretia Zmluvy. Namietal, že žalované pred podpisom zmluvy disponovala dostatočným rozsahom informácií, aby mohla uvedomelé finančné rozhodnutie urobiť. Taktiež uviedol, že Zmluva o úvere obsahovala všetky náležitosti vrátane predpokladov pre výpočet RPMN, a že všetky tieto náležitosti boli v Zmluve uvedené priehľadne. Žalovaná sa v zmluve zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť v mesačných splátkach a s termínom konečnej splatnosti uvedenej v Zmluve. Žalobca uviedol, že doposiaľ od žalovanej inkasoval čistku vo výške 258,71 eur, čo však k celkovej čiastke úveru nepredstavuje ani jednu desatinu sumy, ktorú mala žalovaná uhradiť. Žalobca porušenie práva na spravodlivý proces vzhliadol v tom, že súd aj napriek pasívnemu postoju žalovanej žalobu zamietol. Uviedol, že žalovaná nepreberala zásielky, a ani sa nezúčastnila nariadeného pojednávania, avšak súd prvej inštancie aj napriek tomu aktívne vyhľadával chyby v ustanoveniach zmluvy, ale taktiež aj v postupe zmluvných strán, čím došlo k narušeniu postavenia sudcu ako nestranného arbitra. Súd prvej inštancie prvýkrát žalobcu oboznámil so svojim právnym názorom o absencii obligatórnych náležitostí zmluvy o úvere až v písomnom vyhotovení rozsudku. Vo výzve, ktorú mu súd prvej inštancie smeroval sa nezmienil o týchto skutočnostiach, čím odoprel žalobcovi vzniknutú spornosť odstrániť. Konanie súdu prvej inštancie považoval za konanie nesúce prvky kabinetnej justície. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia jasne a zrozumiteľne nevyporiadal s relevantnou časťou argumentácie žalobcu, keď v ňom absentovalo vyporiadanie sa s argumentáciou týkajúcou sa skúmania bonity, a to najmä s opatrením Národnej banky Slovenska č. 10/2017. Vo vzťahu k námietke nesprávneho právneho posúdenia a nesprávnym skutkovým zisteniam uviedol, že súd prvej inštancie dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, a to pre absenciu údaju o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Dané skutkové zistenie považoval za nesprávne, nakoľko toto vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia. Zdôraznil, že zo znenia ust. § 9 ods. 2 písm. h) ZoSÚ exaktne nevyplývala povinnosť uviesť v zmluve o úvere celkove náklady spotrebiteľa ako samostatnú náležitosť. Ďalej poukázal na to, že v Zmluve boli uvedené predpoklady na výpočet RPMN, a to nad rámec jeho zákonnej povinnosti. Navyše sa v Zmluve nachádzali aj ďalšie údaje, ktoré prispievali k prehľadu výpočtu RPMN. Zároveň žalobca uviedol, že na prvej strane konkretizoval aj poplatok za poskytnutie úveru, a teda žalovaná pred podpisom Zmluvy disponovala všetkými potrebnými informáciami na to, aby sa ohla rozhodnúť, či so žalobcom do záväzkového vzťahu vstúpi alebo nie. V nadväznosti na to odkázal na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-290/19 a taktiež aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/183/2020 a pod. a uviedol, že ani smernica od žalobcu ako veriteľa nevyžadovala, aby v rámci predpokladov pre výpočet RPMN uviedol presne všetky premenné, ktoré sú vyžadované v rámci zákonnej RPMN rovnice. Vo vzťahu k uvedenému Ďalej uviedol, že neobstoja ani rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré vo svojom rozhodnutí poukazyval aj súd prvej inštancie. Zároveň namietal záver súdu o tom že v zmluve nie je uvedená presná výška úveru, keďže v nej bol zahrnutý aj poplatok za jeho poskytnutie. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že žalovaná najprv inkasovala celú čiastku úveru, a až následne bol uhradený poplatok za jeho poskytnutie. O uvedenom mal svedčať aj výpis z bankového účtu žalovanej, ktorý pripojil k odvolaniu. Legitimitu poplatku za poskytnutie úveru mali preukazovať aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ale aj Súdneho dvora EÚ, na ktoré žalobca poukázal. Výklad, ktorý prezentoval súd prvej inštancie vo vzťahu k poplatku za poskytnutie úveru bol podľa názoru žalobcu formalistický, pričom uviedol, že súd pri formulovaní svojich záverov vychádzal primárne z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/14, pričom tento nedával odpoveď na právnu otázku, od ktorej závisel napadnutý rozsudok. Zároveň sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie ohľadne skúmania bonity, a v tomto smere vytkol súdu jeho nesprávny postoj, pričom mal za to, že záver súdu o postupe v rozpore s povinnosťou konať s odbornou starostlivosťou nemožno súhlasiť. V tejto súvislosti

odkázal na svoje podanie zo dňa 04.05.2023 a uviedol, že splnil pri skúmaní bonity všetky povinnosti na neho kladené ust. § 7 ods. 27 ZoSÚ, pričom mal za to, že započítavanie a zisťovanie ďalších nákladov spotrebiteľa ako povinnosť neustanovuje ani opatrenie NBS. Vzhľadom na uvedené mal za to, že žalobca postupoval v súlade s ust. § 7 ods. 27 ZoSÚ. Zároveň zdôraznil, že ako súkromnoprávny subjekt mal obmedzený prístup k obmedzenému rozsahu a zdrojov. Ďalej uviedol, že v rámci skúmania schopnosti spotrebiteľky splácať úver žalobca nezohľadnil dojednané poisťné, a to z viacerých dôvodov. Vzhľadom na uvedené konštatoval, že v predmetnom prípade konal s odbornou starostlivosťou v súlade s ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ, a teda nedošlo k hrubému porušeniu povinnosti z jeho strany. Taktiež poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-449/13. Zároveň namietal nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie o povinnosti zaplatiť úrok z omeškania, keď tento neuložil zaplatiť spätne podľa splatnosti neuhradených splátok. Navrhol, aby odvolací súd zmenil postupom podľa ust. § 388 CSP napadnuté rozhodnutie, a to tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

6. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

7. O takto podanom odvolaní zo strany žalobcu rozhodol Krajský súd v Prešove ako súd odvolací rozsudkom z 22.05.2024 č.k. 2CoCsp 5/2024-141, rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. potvrdil a nepriznal stranám náhradu trov odvolacieho konania.

8. Pri rozhodovaní o podanom odvolaní odvolací súd poukazoval na ust. § 7 ods. 1 a § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere so zdôraznením, že cieľom tohto zákonného ustanovenia je dosiahnuť, aby dodávateľ vzal na zreteľ existujúcu situáciu klienta a to najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou pravdepodobnosťou očakávať. Akcentoval, že povinnosťou veriteľa bolo zisťovať nielen príjem, ale aj výdavky žalovanej a v tomto smere uniesť dôkazné bremeno. Pri skúmaní výdavkov musí veriteľ vykonať audit domáceho rozpočtu dlžníka, aby splnil povinnosť odbornej starostlivosti. Odvolací súd akcentoval zistenia súdu prvej inštancie z predložených dôkazov, z ktorých bolo zistené, že žalovaná bola dôchodkyňou a poberateľkou dôchodku vo výške 277 eur. Zdôraznil, že táto okolnosť mala žalobcu viesť k tomu, aby skúmal výdavky na strane žalovanej. Skúmanie výdavkov podľa odvolacieho súdu len nahliadnutím do úverového registra banky, výpis z ktorého predložil žalobca nie je dostatočné. Táto databáza nemôže dať úplný obraz o výdavkoch klienta, keďže medzi tie možno zaradiť aj bežné mesačné výdavky súvisiace s domácnosťou. Pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Bolo poukázané tiež na to, že žalobca namietal, že v danom prípade bolo potrebné postupovať v zmysle § 7 ods. 20 Zákona o spotrebiteľských úveroch, a teda pri výpočte hodnoty ukazovateľa schopnosti dlžníka splácať úver zo sumy životného minima, pričom výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb upravovalo ust. § 7 ods. 27 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa odvolacieho súdu uvedené nemenilo nič na tom, že veriteľ bol povinný postupovať podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch a s odbornou starostlivosťou posudzovať schopnosť spotrebiteľa splácať úver. Uvedené znamená, že veriteľ v rámci predzmluvných vzťahov má vždy povinnosť skúmať, či spotrebiteľ bude schopný splácať úver. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o tom, že uzatvorená spotrebiteľská zmluva je postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti, pričom žalobca nebol oprávnený žiadať od žalovanej ako spotrebiteľky ani jednorazové splatenie poskytnutého úveru a teda nemohol platne vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. Rozsudok v napadnutých výrokoch II. a III. potvrdil ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP a o trovách konania strán sporu rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

9. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca a vyvodzoval jeho prípustnosť z ust. § 420 písm. f) CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Argumentoval tým, že odvolací súd sa nevyrovnal s námietkou sporovej strany týkajúcej sa skúmania bonity spotrebiteľa. Opakovane poukazoval na to, že pri skúmaní bonity postupoval nielen v súlade s ustanoveniami Zákona o spotrebiteľských úveroch, ale aj opatrením Národnej banky Slovenska č. 10/2017, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za tým účelom predložil konkrétny výpočet ukazovateľa schopnosti splácať úver, ktorý aplikoval pri výpočte bonity v tejto veci. Považoval za vylúčený záver súdov nižšieho stupňa, že neskúmal bonitu žalovanej. Namietal, že v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu chýba reakcia na túto časť jeho odvolacej argumentácie. Mal ďalej za to, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli doposiaľ riešené dve otázky, a to či je veriteľ v

rámci výpočtu ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver podľa § 7 ods. 20 Zákona o spotrebiteľských úveroch, povinný nad rámec zákonom vymedzených položiek vykonať aj audit tzv. domáceho rozpočtu spotrebiteľa, aby splnil povinnosť konať s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa spracovať úver podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Ďalej nie je zrejmé, či možno vzhľadom na použitie vylučovacej spojky alebo v tretej vete § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za hrubé porušenie povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona.

10. O takto podanom dovolaní zo strany žalobcu rozhodol Najvyšší súd SR uznesením z 29.10.2025 č.k. 5Cdo 171/2024-171, ktorým rozsudok Krajského súdu v Prešove z 22. mája 2024 sp. zn. 2CoCsp 5/2024 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.11.2025.

11. Odvolací súd v dôsledku uvedenej situácie opätovne preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu, a teda vo výrokoch II. a III., spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo v zmysle zásad vyjadrených v § 379 a nasledujúce zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že nie sú dané podmienky pre potvrdenie, ani pre zmenu rozhodnutia v tejto časti, nakoľko toto bolo vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, naviac je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pričom táto nepreskúmateľnosť dosahuje intenzitu nesprávneho procesného postupu znemožňujúceho strane (v danom prípade žalobcovi), aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Odvolací súd predovšetkým zdôrazňuje, že nemá pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva o úvere je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

13. Nebolo sporné, že medzi stranami sporu bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere „Dobrá pôžička“ dňa 25.05.2021, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 2.210 eur. Žalovaná sa poskytnutý úver zaviazala splácať v pravidelných 96 mesačných splátkach, pričom výška mesačnej anuitnej splátky bola 38,53 eur, vrátane mesačných nákladov spojených s poistením schopnosti splácať úver vo výške 2,65 eur. Celková čiastka, ktorú mala žalovaná zaplatiť predstavovala sumu 3.720,67 eur, poplatok za poskytnutie úveru bol 22,10 eur. Splatnosť prvej mesačnej splátky bola dohodnutá na deň 20.06.2024, RPMN bola vo výške 15,50 %, výška fixnej úrokovej sadzby bola 12 % p.a.

14. Podľa ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

15. Podľa ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

16. Bonita je najčastejšie posudzovaná bankami pred poskytnutím úveru, alebo inými subjektmi pred majetkovým vstupom do firmy, investovaním alebo nadviazaním obchodného partnerstva. Hodnotenie bonity má významný vplyv vo veriteľsko- dlžníckych vzťahoch. Ak banka vyhodnotí klienta ako úveruschopného, vyjadruje tak svoju dôveru v jeho schopnosť plniť svoje záväzky. Hodnotenie bonity

určitého bankového klienta je výsledkom úverovej analýzy, ktorá je súčasťou úverového procesu. Po fáze žiadosti o úver nasleduje fáza skúšky úverovej spôsobilosti žiadateľa (analýza úverovej schopnosti), v rámci ktorej sa analyzujú tri hlavné oblasti: právne pomery žiadateľa, osobná dôveryhodnosť žiadateľa a jeho hospodárska a finančná situácia. U individuálnych žiadateľoch banka posudzuje osobné údaje ako vek, pohlavie, vzdelanie, profesiu, rodinný stav a tiež trvalé príjmy a pravidelné výdaje žiadateľa, či celej domácnosti. Banka skúma tiež žiadateľovu úverovú históriu a platobnú morálku. Jedným zo zdrojov (nie jediným) týchto informácií je Spoločný register bankových informácií (SRBI), ktorý zhromažďuje informácie o úveroch a dlžníkoch z podnikateľskej sféry od všetkých slovenských bánk a pobočiek zahraničných bánk pôsobiacich na Slovensku. (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove 18CoCsp/34/2023 zo dňa 29.02.2024)

17. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie predložil dokumentáciu súvisiacu s preverovaním schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver v zmysle ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ, ktorej súčasťou bol dopyt do Sociálnej poisťovne (č.l. 73), dopyt do úverového registra (č.l. 74) a žiadosť o poskytnutie úveru (č.l. 75). Z dopytu do Sociálnej poisťovne, a rovnako aj zo žiadosti o poskytnutie úveru vyplynulo, že žalovaná bola poberateľkou vdovského dôchodku vo výške 277 eur. Ďalej zo žiadosti o poskytnutie úveru vyplývalo, že táto má mesačný príjem vo výške 0 eur, výdavky 0 eur, a taktiež mesačné splátky iných úverov vo výške 0 eur. Zároveň žalobca akceptoval stav, keď žalovaná uviedla stav ako vdova a žiadne vyživované deti.

18. Z predložených dôkazov bolo ďalej zrejmé, že žalobca si príjem žalovanej overoval dopytom na Sociálnu poisťovňu, podľa ktorého bola táto poberateľkou dôchodku aspoň vo výške 277 eur.

19. Je zrejmé, že žalobca v priebehu prvoinštančného konania (č.l. 70 a nasl.) výslovne namietal, že pri výpočte hodnoty ukazovateľa schopnosti dlžníka splácať úver vychádzal zo sumy životného minima na plnoletú osobu. Postupoval podľa § 7 ods. 20 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý ukladá veriteľovi povinnosť použiť v tomto výpočte náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť. Zdôrazňoval, že výšku týchto nákladov bližšie upravuje ust. § 7 ods. 27 šiesta veta Zákona o spotrebiteľských úveroch a ust. § 2 ods. 5 Nariadenia NBS č. 10/2017, započítavanie a zisťovanie ďalších nákladov spotrebiteľa neupravuje ako povinnosť veriteľa pri poskytovaní úveru Zákon o spotrebiteľských úveroch, ani Opatenie NBS.

20. Podľa ustanovenia § 220 odsek 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

21. Úlohou súdov ako orgánov verejnej moci je poskytovať súdnu ochranu, a to predovšetkým tým, že konajú spôsobom, ktorý ustanovuje zákon. Povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie však v žiadnom prípade nemožno označiť iba za formálnu požiadavku zákona. Táto povinnosť je úzko spojená so základnými právami účastníkov konania, ktoré sú chránené ústavou a medzinárodnými dokumentami o ľudských právach, ktorými je Slovenská republika viazaná. Povinnosť súdu poskytnúť dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (duty to give sufficient reasons for the decision) je podľa dlhodobou ustálenou judikatúrou ESRP súčasťou procesných záruk práva na spravodlivé súdne konanie, ktoré je zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru. „Záruky zakotvené v tomto ustanovení zahrňujú povinnosť súdu poskytnúť dostatočné odôvodnenie rozhodnutia (H. v. Belgicko, 1987). Odôvodnené rozhodnutie je pre účastníkov dôkazom, že ich vec bola skutočne prejednaná a tak prispieva k lepšej prijateľnosti rozhodnutia (Magnin v. Francúzsko, 2012).“ Právo na spravodlivé súdne konanie je podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky implikované aj v základnom práve na súdnu ochranu chránenom prostredníctvom čl. 46 odsek 1 Ústavy SR. Kým vo výroku rozsudku súd vyslovuje, ako rozhodol, z odôvodnenia musí vyplývať, prečo tak rozhodol.

22. Odôvodnenie je teda tou časťou písomného vyhotovenia rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu, ktoré skutkové tvrdenia sporových strán boli preukázané, ktoré ich argumenty považoval za relevantné a ako vec právne posúdil. Právo

na odôvodnenie rozhodnutia tak korešponduje právu strany uvádzať tvrdenia a prednášať argumenty, na ktoré má dostať riadnu odpoveď. Riadne a úplné odôvodnenie rozsudku je aj zárukou toho, že výkon súdnictva nie je arbitrárny a je aj predpokladom verejnej kontroly výkonu spravodlivosti. Preto zákon ustanovuje konkrétne vecné a obsahové požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejmá vecná opodstatnenosť výroku rozsudku, ako aj zákonnosť a spravodlivosť samotného rozhodnutia i jemu predchádzajúceho konania. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietat' konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní prípadných opravných prostriedkov.

23. Odôvodnenie rozsudku nemá byť sumarizáciou celého obsahu súdneho spisu alebo všetkých písomných podaní sporových strán. Náročnou úlohou sudcu je skoncentrovať do odôvodnenia rozsudku vždy iba podstatný obsah tých procesných úkonov a prednesov sporových strán, ktoré sú relevantné pre konanie a rozhodnutie. To platí rovnako aj pre vykonané dôkazné prostriedky. Nevyhnutné je vyhnúť sa tomu, aby text odôvodnenia bol popisný a formálny, ale aby naopak obsahoval jasné a logické argumenty, ktoré sú konzistentné a navzájom si neodporujú.

24. Ďalšou kvalitatívnou vlastnosťou rozsudku je jeho preskúmateľnosť. Požiadavka preskúmateľnosti rozhodnutia je úzko spojená s už spomínanými garanciami práva na spravodlivé súdne konanie, konkrétne s povinnosťou súdu poskytnúť dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Z recentnej judikatúry ústavného súdu je možné vyvodit' záver, že ak odôvodnenie rozhodnutia neposkytuje odpoveď na podstatné argumenty strán a tak porušuje požiadavky čl. 6 ods. 1 Dohovoru, resp. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ide o nesprávny procesný postup súdu porušujúci právo na spravodlivý proces (pozri IV. ÚS 314/2020, IV. ÚS 80/2021 a II. ÚS 120/2020).

25. Povinnosťou súdu prvej inštancie bolo vyporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s takto prezentovanými podstatnými tvrdeniami žalobcu, pokiaľ ide o overovanie bonity spotrebiteľa a výpočet schopnosti spotrebiteľa splácať úver s tým, že zohľadňoval relevantnú právnu úpravu podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch a Opatrenie Národnej banky Slovenska č. 10/2017. Poukazujúc na uvádzané okolnosti je potrebné konštatovať, že rozhodnutie súdu prvej inštancie so zreteľom na uvedené bolo vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, je nepreskúmateľné pre nevyrovnanie sa s podstatnými námietkami uplatňovanými žalobcom v tomto konaní, preto odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP rozsudok v napadnutom rozsahu, a teda vo výrokoch II. a III. zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, tak ako to určuje § 391 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní opätovne rozhodne o požadovanom nároku zo strany žalobcu. Tak ako akcentoval dovolací súd, súd prvej inštancie sa vyporiada so všetkými námietkami žalobcu, ktoré uvádzal v prvoinštančnom konaní v zmysle tom, že pri výpočte hodnoty ukazovateľa schopnosti dlžníka - žalovanej splácať úver, vychádzal zo sumy životného minima na plnoletú osobu, postupoval podľa § 7 ods. 20 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 7 ods. 27 šiesta veta Zákona o spotrebiteľských úveroch a ust. § 2 ods. 5 Nariadenia NBS, a teda konal podľa platnej právnej úpravy.

26. Súd prvej inštancie vo veci rozhodne tak, aby štruktúra odôvodnenia rozhodnutia zodpovedala kritériám vyplývajúcim z ust. § 220 ods. 2 CSP. Je potrebné zdôrazniť, že vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia sa strane odníma možnosť v odvolacom konaní riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, nakoľko je problematické zaujímať stanoviská k nezrozumiteľnému alebo nedostatočne zdôvodnenému rozhodnutiu.

27. V ďalšom konaní o veci sa rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP) a trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).